

Reflexe týmové spolupráce.

S kolegyní Vladanou tvořím tým již od počátku studia, mohu tedy říci, že jsme se částečně poznaly, alespoň po pracovní stránce. Jelikož nás dělí mnoho kilometrů a jelikož jsme obě časově vytížené, neztrácíme čas a komunikaci omezujeme výhradně na zvládnutí úkolu. Nejprve si práci, pokud to lze, naprosto otrocky rozdělíme na poloviny. V případě této prezentace to bylo rozdělení překladu. Ten jsme si posléze vzájemně připomínkovaly, ale v zásadě nebylo co. Dále jsme se dohodly, že každá použije k doplnění studijních materiálů jeden konkrétní jiný zdroj. Po té jsem já prezentaci vytvořila v heslech a s grafikou ve wordu, neboť nemám možnost ppt a Vladana vytvořila závěrečnou verzi v ppt, kterou mi zaslala a já udělala korektury. Vložení finální verze pak bylo Vladaniným úkolem.

Týmová práce mi v zásadě nevyhovuje, protože mám vždy jasnou představu jak by měl výsledek vypadat a jsem těžko přístupná kompromisům. Má zkušenost z předchozích týmových prací je, že pokud se sejde více než dva lidé, je práce mnohem zdlouhavější, protože ne všichni jsme stejně výkonní, spolehliví a schopní. Často mám pocit, že utvářet týmy u dálkových studentů je nesmysl, protože komunikace je ztížena tím, že všichni máme rozdílné pracovní doby a různé komunikační (technicky myšleno) prostředky. A tak v době kdy, jeden z nás by měl zrovna čas a mohl by pokračovat v práci, nemůže, neboť nedostal podklady od někoho z dalších členů týmu. Samozřejmě je důležitým faktorem i typ práce, kterou máme společně vykonat a zejména výše nároků na pochopení zadání a vlastní myšlení jaké práce klade. Případné neshody v těchto oblastech lze na dálku často řešit jen s velkým sebezapřením a za použití maxima diplomacie. Což je pro mne vyčerpávající.

V tomto konkrétním případě však proběhlo vše k mé spokojenosti, neboť jak jsem již uvedla, Vladana je inteligentní, praktická a spolehlivá a zadání nebylo nijak náročné co se původní myšlenkové tvorby týče.